

Ο ΜΕΓΑΛΕΞΑΝΤΡΟΣ

Συνεργάτης στο σενάριο

Πέτρος Μάρκαρης

[Το σενάριο του *Μεγαλέξαντρου* εκδόθηκε για πρώτη φορά από τις εκδόσεις «Κάκτος» το 1980, με τον υπότιτλο «αφήγημα» και με σημειώσεις του Φώτου Λαμπρινού].

Ένας γέρος βοσκός αφηγείται σήμερα, σε μια πλαγιά του Παρνασσού, ένα λαϊκό μύθο για τον Μεγαλέξαντρο, έτσι όπως τον διαμόρφωσε η προφορική παράδοση μέσ' από τους αιώνες.

«Μια φορά, στα παλιά τα χρόνια, ένας ξένος βασιλιάς κίνησε να πάρει τη γη που κατοικούσαν οι πρόγονοί μας.

Ο Αλέξανδρος, τότε, που καταγόταν από τους Ελλούς, μια φυλή αρματωμένων που όριζε τα γύρω βουνά, σύναξε διαλεχτούς Μακεδόνες, χάλασε τον ξένο και λευτέρωσε τη γη μας. Νικώντας και λευτερώνοντας λαούς και γλώσσες, είδε τα βάθη της Ασίας.

Ένα δειλινό, εκεί που καθόταν και έβλεπε τον ήλιο που βύθιζε στο μεγάλο ποτάμι, μελαγχόλησε. Την ίδια νύχτα, άφησε τους συντρόφους του κι έφυγε μόνος του να βρει την άκρη του κόσμου».

1. Νύχτα της 31ης Δεκέμβρη 1899, στην Αθήνα. Λίγες στιγμές πριν από τα μεσάνυχτα, το κτίριο του παλατιού, σκοτεινό, μοιάζει να περιμένει το πέρασμα στην 1η Ιανουαρίου 1900, πρώτη μέρα του αιώνα. Πραγματικά, σε λίγο τα φώτα ανάβουν ένα-ένα μέσα σε φωνές, ευχές και γέλια. Η ορχήστρα αρχίζει να παίζει ένα μεγαλόπρεπο βαλς και οι φωνές κι ο θόρυβος μεταβάλλονται σε τραγούδι από δεκάδες φωνές. Ένας από τους καλεσμένους βγαίνει τρέχοντας στη μεγάλη βεράντα που δίνει στον κήπο, ανεβαίνει στο παραπέτο μ' ένα πιστόλι στο χέρι και πυροβολεί φωνάζοντας:

—Ζήτω ο Εικοστός Αιών!

Κάποιοι άλλοι τον κατεβάζουν γελώντας και ξαναμπάνουν όλοι μέσα. Το βαλς συνεχίζεται. Σκιές ζευγαριών περνούν χορευτικά πίσω από τα φωτισμένα παράθυρα. Το παλάτι ολόκληρο μοιάζει να χορεύει βαλς. Την ίδια στιγμή, μια σκιά γλιστράει έξω από το ολόφωτο παλάτι, βγαίνει από μια πλαϊνή πόρτα αποφεύγοντας τους σκοπούς ευζώνους και προχωράει γρήγορα μέσα στους δρόμους. Η πόλη γιορτάζει κι αυτή. Μουσικές, φωνές, μεθυσμένες παρέες στους δρόμους.

Ο άνθρωπος, που δε διακρίνουμε το πρόσωπό του, μπαίνει σε κάτι σοκάκια. Δυο άλλα πρόσωπα ενώνονται μαζί του, βγαίνοντας από μια λαϊκή ταβέρνα.

Οι τρεις άντρες φτάνουν στις παρυφές λίγο έξω από την πόλη, αφήνοντας πίσω τα τελευταία χαμηλά σπίτια.

Εκεί σταματούν. Μπροστά τους απλώνεται το παλιό μεσαιωνικό κτίριο των κρατικών φυλακών. Ένας από αυτούς σφυρίζει συνθηματικά. Ένα άλλο σφύριγμα απαντά σε λίγο και οι τρεις άντρες προχωρούν αθόρυβα και σταματούν μπροστά σε μια χαμηλή πόρτα.

Η πόρτα ανοίγει αθόρυβα, από μέσα, χωρίς να φανεί κανείς και οι τρεις άντρες μπαίνουν σκυφτά μέσα. Η πόρτα κλείνει ήσυχα πίσω τους. Οι διάδρομοι των φυλακών είναι έρημοι, αλλά από το φυλάκιο, ένα μεγάλο δωμάτιο στην είσοδο του κτιρίου, ακούγονται γέλια και μεθυσμένες ομιλίες. Οι φύλακες τρώνε και πίνουν γιορτάζοντας κι αυτοί την Πρωτοχρονιά.

Σ' ένα από τα κελιά, ένα μεγάλο κλειδί πέφτει από το παράθυρο κάνοντας ένα μεταλλικό θόρυβο. Γρήγορα πατήματα στους διαδρόμους. Ένας φύλακας βγαίνει με μια κανάτα να φέρει κρασί. Τρεκλίζει μεθυσμένος.

Για μια στιγμή, σα ν' άκουσε κάτι, σταματάει. Προχωράει στην άκρη του διαδρόμου.
Φωνάζει.

—*Ποιος είναι αυτού;*

Ανοίγει την πόρτα και κοιτάζει στην αυλή. Την ίδια στιγμή αφήνει ένα πνιχτό
βογκητό και σωριάζεται μ' ένα μαχαίρι στην πλάτη...